

- [21] Και ιδών ο Θεός την μεγάλην του ταπείνωσιν, ελθόν ένα λεοντάρι και έστεκεν έξω του σπηλαίου ταπεινώ τω σχήματι και έβλεπε τον Ιωάσαφ πολλήν ώραν. Τότε εγνώρισεν ότι εισήκουσεν αυτόν ο Θεός, και ευθύς μετά σπουδής ήρχισε και ηκολούθει το λεοντάρι· εκείνο έμπροσθεν και ούτος ηκολούθει, έως έφθασαν εις το κελίον του ασκητού Βαρλαάμ· και ήτον ανοικτόν, και το μεν λεοντάρι αναμέρισεν, ο δε Ιωάσαφ εσέβη μέσα και τινάν δεν ηύρεν. Και εις ολίγον ήλθε και ο Βαρλαάμ, και ως τον είδε μέσα, εφοβήθη, λογίζοντας ότι είναι φάντασμα δαίμονος. Και παρευθύς τον εγνώρισε και εχάρη η καρδιά του, και ευχαριστώντας εδόξασε τον Θεόν, και ηγκαλίασεν αυτόν ασπασίως και λέγει προς αυτόν: «Ποίος είσαι εσύ | οπού με αγκαλίασες;» Και είπεν: «Εγώ είμαι ο υίός σου Ιωάσαφ, υίός του Αβενήρ βασιλέως, οπού με εδίδαξες την πίστην του Χριστού και με έκαμες χριστιανόν». Ο δε Βαρλαάμ λέγει: «Φεύγε, πειρασμέ απ' εμού και μη με πειρ{ε}άζεις! Εγώ ηξεύρω εκείνον έκλαμπρον και εύμορφον, τα μαλλία του εξέλαμπρα και το πρόσωπόν του άσπρον, και εσύ μελαψός, στυγνός και άσχημος· εκείνος νέος και ευειδής, και εσύ με φαίνεσαι μεσακός άνθρωπος. Φεύγε, λοιπόν, όθεν ήλθες, δαιμόνιον, απ' εμού και μη με πειράζεις!» Ο δε λέγει: «Εγώ είμαι, ω πάτερ, ο υίός σου Ιωάσαφ, και όλως μη διστάζεις, διότι έχω τώρα τέσσαρους μήνας οπού περιπατώ μέσα εις την έρημον γυρεύοντάς σε και δεν σε εύρισκα, και εφαγώθησαν τα φορέματά μου, και ο ήλιος με έκαψεν, και εταπεινώθη το κορμί μου από πείνα και δίψαν και το τραχύ της στράτας, και έγινα άσχημος ωσάν με θεωρείς. Διά τούτο είμαι αποκαμωμένος και έμεινα γυμνός, και με βοήθειαν Θεού και αγίων ευχών ηύρα ζώου δέρμα και το έβαλα απάνου μου καθώς βλέπεις, και διά τούτο δεν με εγνωρίζεις». Τότε και ο Βαρλαάμ άρχισε να τον εγνωρίζει, και εγνώρισε καλά ότι ο Ιωάσαφ είναι· και αγκαλιάσθησαν δυνατά και ανασπάσθησαν, και εχάρη η καρδιά τους. Όμως, εθαύμαζεν ο Βαρλαάμ πως άφησε τόσην μεγάλην εξουσίαν και δόξαν και ηθέλησε και έγινε πτωχός διά την βασιλείαν του Θεού, και έλεγεν μέσα του: «Ούτος μέγας και άγιος άνθρωπος είναι, και δεν είμαι άξιος να κατοικώ με τοιούτον άνθρωπον». Πλην, εμάζωξε λάχανα και έβαλε και έφαγαν, και ήρχισε να τον ερωτά: «Τέκνον μου Ιωάσαφ, τι έγινεν ο πατήρ σου ο βασιλεύς Αβενήρ;» Ο δε λέγει: «Ο πατήρ μου έγινε χριστιανός και ζήσας χρόνους δύο απέθανεν». Και είπεν όλα τα

30 βάσανα και τους πειρασμούς οπού του έκαμε, και πως εβασίλευσε και
342v αυτός δύο χρόνους, και πως: «Έδωσα την βασιλείαν μου ενός εδικού
μου ανθρώπου, ονόματι Αλφανού», και εξηγήθη όλα τα πράγματα, ως
είναι άνωθεν γεγραμμένα. Και ταύτα ακούσας ο Βαρλαάμ εσηκώθη
και ευχαρίστησε τον Θεόν και έλαβε μεγάλην χαράν, και ήσαν μαζί
εις την άσκησιν δεκαεπτά χρόνους.

Πάνος Βασιλείου (επιμ.), *Βαρλαάμ και Ιωάσαφ. Η παραλλαγή του κώδικα I 104 της μονής Μεγίστης Λαύρας. Συμβολή στη μελέτη των δημοδών παραλλαγών του μυθιστορήματος*, ΑΠΘ, Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών (Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη), Θεσσαλονίκη 2004.